

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Insipientes quo pacto tulerit. Cap. XXXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

Quomodo vna cum episcopis, conciliis interfuerit.

CAP. XXXVII.

ET quanquam communiter erga omnes se talem præstitit: tamen ecclesiæ dei eximiam & peculiarem curam adhibens, cum quidam inter se in diuersis locis dissentione discordarent, tanquam communis episcopus à deo constitutus, ministrorum dei coegit concilium, & in media istorum frequentia ac congressu adesse, & vnà confidere non dedignatus, rerum in deliberationem vocatarum se fecit participem: easque res quæ ad diuinam pacem spectabant, omnibus procurauit. In medio confessu, quasi vnus è multis affedit: & quoniam dei timore vndique septus fuit, & amicis fidelibus maximeque beneuolis circummunitus, primum satellites amouit abs se, & totam stipatorum turbam. Deinde quos ex episcopis meliori menti consilioque obsequentes, & ad quietam & tranquillam animorum consensionem propensos animaduertit, eos vel maximè approbavit, sequensque declarauit ex communi omnium concordia maximam legitimitiam percipere: eos autem, qui animis essent obstinatis magnopere detestatus est.

Insipientes quo pacto tulerit.

CAP. XXXVIII.

IAm verò quosdam sua sponte acerbè incitados, tolerantè & moderatè tulit, placido & mansueto sermone hortatus, vt modestè se gerere ac neutiquam seditionem concitare studerent. Ex quibus alii eius adhortationes cum reuerentia amplexati, discesserunt, alios, quorum animi ad modestiam videbantur propè insanabiles, deo curandos permisit, ac nihil omnino contra quenquam mente concepit acerbitatis. Inde vt est verisimile, seditiosi in Affrica eò audaciæ fortè proruperunt & crudelitatis, vt facinora nefaria molirentur, dæmone (vt videbatur) affluentiam præsentium bonorum Christianis inuidente, virosque ad absurdos & importunos conatus instigante, quò imperatoris animù contra eos cõmouerent. Verù inuido illi res parum processit ex sententia: quandoquidè imperator

EUSEBII DE VITA

rator ea quæ gesta erant, pro ridiculis putauit, inquietis
 se perditæ dæmonis impulsione facile intellexisse. Nam
 facinora illa non modestorum & sobriorum hominum
 esse, sed eorum, qui vel mente penitus excidissent, vel es-
 sent improbi, & impii dæmonis, tanquam ætro percitii
 quos commiserari oportere potius quàm supplicio affi-
 cere asseruit. Vt enim, inquit, summæ clementiæ est eo-
 rum vicem dolere, Sic hominibus, cum mente capti sunt,
 pœnas infligere extremæ dementiæ est & inscitia.

Victoria eius in Barbaros.

CAP. XXXIX.

AD hunc modum imperator deum omnium contem-
 platoré in omni re gerenda religiosè veneratus, ef-
 fecit, vt cura quam se scepserat de ecclesiis, nulla of-
 fensione minui labefactariue potuisset. Deus igitur quò
 illum abundè compensaret, omnia Barbarorum genera
 adeò eius quasi pedibus substrauit, vt contra inimicos il-
 lustria victoriæ trophæa vbique erigeret. Illum curauit
 victorem apud omnes prædicandum, hostibus & aduer-
 sariis terribilem (cum natura sua non talis ille quidem,
 sed placidissimus, mansuetissimusque, si quisquam al-
 lius, atque adeo benignissimus existeret.) planè con-
 stituit.

*Quomodo Maximinus, & alii nonnulli, quum insidias
 Constantino struerent, illi deo reuelante patefacti
 sunt. CAP. XL.*

CVi in hoc statu locato, alter eorum qui imperium
 deposuerunt, mörtem per insidias machinatus esse
 deprehensus, turpissima morte occumbit. Cui etiã
 ante mortem, tanquam impio & nefario tyranno inscri-
 ptiones honorificæ, statua, & quæ sunt de genere eodè,
 ad eius dignitatem illustrandam olim decretæ, vbique
 terrarum ademptæ fuerunt. Quo morte extincto, ali ge-
 neris communionem cum eo iuncti, qui clandestinas Con-
 stantino subdolè & veteratoriè struebant insidias, iti-
 dem prehensi sunt: idque dei clementia, qui eorum om-
 nium consilia mirandum in modum famulo suo per vi-
 siones